

The Hazon Ish – Aspects of his Method in Pesak

(Sources for a lecture by Benjamin Brown, Drisha Institute, February 3, 2021)

<p><u>1. Opposition to the “Hetter Mekhirah” Sale of Land on the Sabbatical Year. Hazon Ish on Shevi’it 27:7</u></p> <p>The sale of the entire land to an Arab is null and void, and is incomparable to the sale of <i>hametz</i> [to a gentile prior to Passover]. Those [fruits and vegetables] that were picked during the Sabbatical year are exempt from tithe [i.e. possess the sanctity of the sabbatical year] even if they were sold, [for three reasons]: A. Because they were sold by an agent, and there is no agency for a transgression. B. Because it was not given to them in the <i>tabu</i> [=the Land Registry Office], and if the Arab would sue to uphold the sale they would say to him ‘this is your law – without having registered the land in the <i>tabu</i> one does not acquire it.’ C. Because in everyone’s heart, they know that this is not a true acquisition. Whereas regarding the sale of <i>hametz</i> we say that, in order that one not violate <i>bal yera’eh</i> [the prohibition against owning <i>hametz</i> in Passover] the person has sufficient intent, here [there is no presumed intent that he wishes to sell the land] in order that the land lose its sanctity of the Sabbatical year. To the contrary! We all prefer to keep the Sabbatical year rather than sell the entire land to a gentile!</p>	<p><u>1. התנגדות להיתר המכירה בשמיטה. חזון איש על שביעית, כז, ז</u></p> <p>המכירה של כל הארץ לערבי אינו כלום, ואינו ענין למכירת חמץ. הנלקטים בשביעית פטורים מן המעשר [כלומר קדושים בקדושת שביעית] אף אם נמכרו - (א) מפני שנמכרו ע"י שליח, ואין שליח לדבר עבירה.</p> <p>(ב) מפני שלא נמסר להם בטב"ו [=לשכת רישום המקרקעין], ואם היה הערבי תובע לקיים המקח היו אומרים לו: כך דינכם, דבלא רשימת טב"ו לא קנה.</p> <p>(ג) מפני שבלב כל אדם שאינו קנין באמת, ובמכירת חמץ אמרינן כדי שלא יעבור בב"י [=בבל יראה] גמר ומקנה, אבל הכא בשביל הפקעת מצות שביעית לא ימכרו כל הארץ לנכרי, אדרבא, נוח לנו לשמור את השביעית מלמכור את כל הארץ לנכרי .</p>
<p><u>2. The Dateline. Collected Letters, section C, 167/ Responsa and Letters, Orah Hayim, 115</u></p> <p>Beloved brothers, eat on Wednesday and fast for Yom Kippur on Thursday and do not worry about anything.</p>	<p><u>2. קו התאריך. קובץ אגרות, חלק ג', קסז/תשובות וכתבים, אורח חיים, קטו</u></p> <p>אחים יקרים, אכלו ברביעי וצומו תענית יום כיפור ביום החמישי ואל תחושו לשום דבר.</p>
<p><u>3. The International Date Line. Responsa and Letters, Orah Hayim, 115</u></p> <p>The notion of twelve [hours] to this direction and twelve [hours] to the other one is not axiomatic, and is not common among the <i>Rishonim</i> of blessed memory. Rather, it is only a convention among the scholars of the outside world. [...] Therefore, there is no room to enforce [that convention] on the language of the <i>Rishonim</i> of blessed memory and to divert them to foreign purposes in order to have it comply with the secular convention. Anyone will see that this never dawned on them in any of these matters, and no one ever disagreed with Rabbi Zerachiah Halevi on the question of the start of the day. Only the non-Talmudic seculars emitted a foreign spirit into the Jewish people on this issue.</p>	<p><u>3. קו התאריך. תשובות וכתבים, אורח חיים, קיא</u></p> <p>ענין י"ב [שעות] לכאן וי"ב לכאן בעצמו אינו מהדברים של המושכלות [הראשונות, ואין הדבר מורגל בפי ראשונים ז"ל, ואינו אלא הסכמת חכמי העולם החיצונים. [...] ולכן אין מקום לאכף על לשון הראשונים ז"ל ולכוונו לכוונות זרות כדי להתאימו להסכם החילוני, וכל הרואה יראה שלא עלתה כלל על לבם בכל אלה, ולא נחלק אדם מעולם על הרז"ה בהתחלת היום, ורק החילונים [הבלתי-תלמודיים] הפיחו בזה רוח זרה בישראל.</p>

4. Halakhic measurements (*shi'urim*). 'Monograph on Measurements', *Hazon Ish on Orah Hayim*, 39

The main principle of *minhag* [binding custom] to which we attach a determinative weight [in deciding that] the communal practice ensures the truth and the proper [conduct], being assisted by the merit of the community and the merits of their forefathers which prevents them from failing and stumbling –is [limited to] the practice of the community based on the ruling of halakhic authority who is appointed over the community. For it is the community's obligation to follow the rabbi that they appointed over themselves, and the communal practice achieves the realization of the ruling. However, the practice of the [spiritually] impoverished, who are not punctilious with their words and their interactions and with the precise details of commandments, and their actions are all merely by rote – does not constitute a *minhag* to be taken as determinative, and such a practice neither overrides a law and nor establishes one.

5. The Status of a Secular Jew in Halakhah. The Law of *Moridin Nowadays*. *Hazon Ish, Yoreh De'ah*, 2

It appears that the law of "casting in" [non-observant Jews into a pit] prevails only at a time when God's providence is perceivable, such as in the time that miracles were common and the Heavenly voice was used and the righteous of the generation were under God's direct divine providence visible to all. The deniers then were particularly perverse, as their evil inclination pulled them towards desires and lawlessness, and then the destruction of evildoers was the a "fence" [legal precaution] for the world to make everyone know that inciting the people to sin brought forth suffering, plagues, war and hunger. But in the time of [divine] concealment, where faith has been cut off from the [spiritually] impoverished ones, the law of "casting in" [non-observant Jews into a pit] qualifies not as mending a "fence" against the breach but rather as enlarging the breach, because it will appear to them as an act of destruction and violence, God forbid. And since our entire purpose is to rectify [the community], the law does not apply at a time when it is not reparative, and we must [instead] return them [to belief] by ropes of love and bring them under the ray of light, as far as we can.

6. Commemoration of the Shoah. *Hazon Ish, Collected Letters*, 1:97

Matters of Halakhah are set based on the Torah, whose foundations are in the Written Torah and which are explicated by the Oral Torah, and even a prophet may not enact new law, unless a source for it is found in the Torah. Just as detracting [from the law] is a deviation from the Torah, so as well is adding to its commandments. Based on this principle, a person [who wants to

4. שיעורים. קונטרס השיעורים – חזון איש על אורח חיים, לט

עיקרו של מנהג שאנו לוקחים אותו למשקל מכריע להיות הנהגת הציבור מבטחת את האמת והנכוחה, אשר זכות הרבים וזכות אבותם מסייעתם לבלי לתעות ולהכשל - הוא הנהגת הצבור ע"פ הוראה של החכם הממונה על הצבור, שזו חובתם של הצבור לשמוע אל הרב שהמחוס עליהם, וע"י הנהגת הצבור מתאמת ההוראה, אבל הנהגת דלת העם, שאינם מדקדקים בדיבורם ובמשאם ומתנם ובדקדוקי מצוות וכל מעשיהם מצות אנשים מלומדה - אינה קובעת מנהג לקחת אותו למכריע, ומנהג זה אינו מבטל הלכה ואינו מקיימה.

5. מעמד החילוני בהלכה. דין 'מורידין' בזמן הזה: חזון איש על יורה דעה, ב

ונראה דאין דין מורידין אלא בזמן שהשגחתו ית' [ברך] גלוי'ה], כמו בזמן שהיו נסים מצויים ומשמש בת קול וצדיקי הדור תחת השגחה פרטית הנראית לעין כל. והכופרים אז הוא בגליזות מיוחדת, בהטיית היצר לתאוות והפקרות, ואז היה ביעור רשעים גדרו של עולם, שהכל ידעו כי הדחת הדור מביא פורעניות לעולם ומביא דבר וחרב ורעב בעולם. אבל בזמן ההעלם, שנכרתה האמונה מן דלת העם, אין במעשה הורדה גדר הפרצה אלא הוספת הפרצה, שיהי'ה] בעיניהם כמעשה השחתה ואלמות ח"ו [=חס ושלום]. וכיון שכל עצמנו ל תקן, אין הדין נוהג בשעה שאין בו תיקון, ועלינו להחזירם בעבותות אהבה ולהעמידם בקרן אורה במה שידינו מגעת.

6. זכרון השואה. חזון איש, קובץ אגרות, א, צז

ענייני ההלכה קבועים הם ע"פ התורה, שעיקרן בכתב ופירושן בתורה שבע"פ, ואף נביא אין רשאי לחדש, עד שמצאו להן סמך בתורה. וכשם שהגרעון בכלל נליזה מהתורה - כך ההוספה על מצות התורה נליזה מהתורה. ביסוד זה צריך שאלת חכם, אם חייבים לנהוג ז' ימי אבלות על הצרות

mourn his murdered relatives] must ask a rabbi whether he is obligated to commence seven days of mourning for the horrific suffering that we underwent or not. In cases when we are obligated, we do not need official decisions, and if we are exempt, we are obligated to follow that exemption, for it is the Torah that has exempted us, and obeying is [better] than sacrifice [i.e. ritual]. And the suggestion to convene and decide and make [new law] and enact and enforce [a worldwide *Shiv'ah* to commemorate the Shoah], is an act of disrespect, God forbid, of the fundamentals of Halakhah, and should be removed from discussion before it was raised.

Similarly, establishing a permanent fast day is within the category of a rabbinic commandment. What we currently have [as practiced fast days] are from the time when there was still prophecy. How can we, a generation that is best silent, dare think like this, to establish laws for future generations? This suggestion implies the denial of our sins and lowliness while we are dirtied with our transgressions and iniquities, impoverished and empty of Torah [learning] and naked of the observance of the commandments. Let us not be presumptuous; rather, let us investigate our ways and repent. This is our obligation, as it says “Is not this the fast that I have chosen” etc.

[“Is it such a fast that I have chosen? a day for a man to afflict his soul? Is it to bow down his head as a bulrush, and to spread sackcloth and ashes under him? wilt thou call this a fast, and an acceptable day to the Lord? Is not this the fast that I have chosen? to loose the bands of wickedness, to undo the heavy burdens, and to let the oppressed go free, and that ye break every yoke? Is it not to deal thy bread to the hungry, and that thou bring the poor that are cast out to thy house? when thou seest the naked, that thou cover him; and that thou hide not thyself from thine own flesh?” (Isa. 58, 5-7)].

Respectfully,
ISH [Avraham Yesha'ayah Karelitz]

הנוראות שעברו עלינו אם לא. אם חייבים - אין צריך הסכמות, ואם פטורים - אנו מזהרים לנהוג בפטור זה מפני שהתורה פטרתן, ולשמוע מזבח טוב. וההצעה להכנס ולקבוע ולעשות, לגזור ולקיים היא כהקלת ראש ח'ו' ביסוד ההלכה, וראוי להסירה מעל הפרק בטרם הועלתה. כן קביעת תענית לדורות הוא בכלל מצוה דרבנן, ומה שיש בידינו הוא מזמן שהיתה עדיין נבואה, ואיך נעזי פנינו, דור שטוב לו השתיקה, להרהר כזאת, לקבוע דברים לדורות. והרי ההצעה הזאת מעידה עלינו כמתכחשים בכל חטאתנו ושפלנו, בזמן שאנו מלוכלכים בעוונותינו ובפשעינו, דלים וריקים מן התורה וערומים ממצות. אל נא נעבור לגדולות ממנו, נחפשה דרכינו ונשובה, וזוהי חובתנו, כמו שנאמר: הלא זה צום אבחרהו וגו'.

[ה'כזה? ה'יה צום אבחרהו יום ענות אדם נפשו? ה'לכך פאגמן ראשו ושק ואפר יציע? ה'לזה תקרא צום ויום רצון לה? ה'לוא זה צום אבחרהו, פתח חרצבות רשע התר אגדות מוטה ושלח רצוצים חפשים וכל מוטה תנתיקו? ה'לוא פרס לרעב לחמך וענייך מרודים תביא בית, כי תרצה ערם וכסיתו ומבשרך לא תתעלם? (ישעיהו נח, ה-ז)].

בכבוד רב,
א"ש.

7. On the Drafting of Women to the Army. Letter to MK Moshe Shapira, Av 11 1948, Collected Letters, I:112

It is known that there exist, against the prevalent [cultural] current, modest young women under the ethos of their parents, who are a holy seed, glaring as the sky. Their fathers are in [constant] enjoyment from the splendor of purity of their offspring, who have neither taste nor flavor of sin. The damage to their daughters in forcing them [to join the army], in any possible way, would, in the present situation, cause unparalleled heartbreak for both the fathers and daughters, on the one hand, and truly endanger the entire path of purity and sanctity of our precious students who remain for us as a remnant. **The feeling of my soul rules that it is a matter of 'yehareg ve'al ya'avor' (die rather than transgress), and maybe this is also true from the halakhic point of view.**

Therefore I am turning to your honor, may he live, and to your

7. על גיוס הבנות לצבא. מכתב אל ח"כ משה שפירא, י"א באב תש"ח; קוב"א, חלק א, קיב

ידוע כי יש עדיין, למרות זרם השוטף, בנות צנועות תחת תרבות הורים, שהן זרע קודש כזוהר הרקיע. האבות משעשעות שעשועי נועם מזיו הטהרה על הצפיעות אשר אין להן טעם וריח בחטא. הפגיעה בבנותיהן לכפיה, בכל אופן שיהיה, הם לפי מצב הנוכחי מגינת לב האבות והבנות יחד שאין דוגמתה מצד אחד, ומסכנת באמת את כל אופי הטהור והקדוש של המחונכות היקרות אשר נשארנו לנו לפליטה. רגשת נפשי מורה ובאה שהוא ענין של יהרג ובל יעבור, ואולי גם מנקודת הלכה כן. ולכן אני פונה לכב' [ודו]

precious peers, may they live, who have the capacity to invalidate this agreement, not to touch the modest young women. [...]
 Writing with broken-heartedness and awaiting salvation, always seeking your well-being, with love, ISH [Avraham Yesha'ayah Karelitz]

שיחי'ה] ולהחברים היקרים שיחיו
 אשר בידם לעשות בזה לקיים את
 ההסכם שלא לנגוע בהבנות הצנועות.
 [...]
 הכותב בשברון לב ומחכה לישועה,
 דוש"ת [=דורש שלומו תמיד] באהבה,
 אי"ש.

8. Letter on Extremism. *Collected Letters*, III:61; Hazon Ish, p. 210

Just as simplicity and greatness are synonyms [lit. distinct terms], so are extremism and greatness synonyms. Extremism is the perfection of the person. One who advocates middle-way and rejects extremism, his place is with the forgers, with those lacking understanding. If there is no extremism, there is no perfection, and if there is no perfection, there is no start. [...]
 Middle-way that has the right to exist is the trait of the mediocre who love extremism and keenly aspire towards attaining it, and educate their children to aspire [towards reaching] the heights of extremism. But how miserable is a middle-way that noisily expresses contempt towards extremism!
 Our education is obliged to inculcate extremism! Our educational weapon is to instill contempt and aversion to those who scorn extremism. Indeed, the young, with their burning spirit, inevitably castigate particular individuals among the scorners, and do it with some exaggeration, but cultivating love for the Torah among our youth, which requires spiritual engagement and Heavenly delights, does not allow for roadblocks on the path of life which leads people to sit with crowns [on their heads] and enjoy the splendor [of the divine presence]. Those who established educational institutions of the middle-way [ideology] did not succeed because of the forgery inherent to this ideology, and the fact that a wise heart keeps away from forgery. Their education justifies the student to turn his back on the rules that are imposed upon him against his will, and to the beliefs that burden him against the current of life, while he was deprived of the secret [weapon] of extremism, his parents and teachers being scornful of it.

8. אגרת הקיצוניות. קובץ אגרות, חלק ג, סא; חזון האיש, עמ' 210

כשם שהפשטות והגדלות הם שמות נפרדות, כן הקיצוניות והגדלות שמות נפרדות. הקיצוניות היא ההשתלמות של הנושא. הדוגל בהבינוניות ומואס בקיצוניות, חלקו עם הזיפנים, עם חדלי תבונה. אם אין קיצוניות - אין שלמות, ואם אין שלמות - אין התחלה. [...]
 הבינוניות שיש לה זכות הקיום היא מדת הבינונים האוהבים את הקיצוניות ושואפים אליה בכל משאת נפשם, ומחנכים את צאצאיהם לפסגת הקיצונות. אבל מה עלובה הבינוניות הסואנת בוז לקיצונות.
 חובת חינוכנו - לקיצונות! הזיון של החינוך הוא לטעת בוז וגיעול נפש להמתעוללים בקיצונות. אמנם, לרוח הרוחה בלב הנוער לא יבצר להוציא משפט מרותח על האישים הפרטיים של המתעוללים, ובמדת ההפרזה, אך התפתחות הנוער לאהבת תורה באמת, הדרושה להתפעלות נפשי ונעימות שמימי, לא יתן לתת מעצורים על דרך החיים המוליכים ליושבים בעטרות ונהנים מזיו. אלה המכווננים בתי חינוך ממוצעים לא הצליחו, בשל הזיוף שיש באמצעות [=בדרך האמצע], ולב משכיל הולך ומזניח את הזיוף. החינוך שלהם נותן את הצדק להחניך לפנות עורף להחוקים המושלכים עליו שלא לרצונו ולהאמונות המעיקות לבו נגד זרם החיים, ואת סוד הקיצונות גזלו ממנו, בהתעולל בה גם הוריו ומוריו